



CRÍTICA D'ÒPERA

Homenatge merescut

'Una voce in off'

Intèrprets: Raquel Lojendio (Angela), Marc Sala (Claudio), Carles Pachón (Mario).

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Conjunt de l'Orquestra de Cadaqués.

Direcció: Miquel Ortega, amb la seva pròpia versió de cambra.

Lloc i data: cicle BCN Clàssics. Petit Palau (11/XII/2018).

ROGER ALIER

Una magnífica iniciativa de BCN Clàssics, encaminada a rescatar obres musicals d'autors del país, per evitar que les seves creacions més interessants caiguin en l'oblit, com ha passat tan sovint, ha portat al Petit Palau una excel·lent versió en forma de concert de la més curiosa de les tres obres del compositor i crític català Xavier Montsalvatge (el meu antecessor com a crític de

La Vanguardia, amb qui vaig mantenir sempre relacions cordials). No sé per què Montsalvatge, que es definia a si mateix com a antiromàntic, va titular aquesta breu òpera (la segona que escrivia per al Liceu) *Opereta romàntica*, perquè no ho és gaire, ni pel llenguatge musical ni per l'argument, que s'inscriu més aviat en la modernitat del moment, fent cantar un dels personatges (Claudio) a través d'un enregistrament magnetofònic seguint una mica l'estela de Menotti.

El públic va gaudir molt de la versió de Miquel Ortega, que ell mateix va dirigir amb cura amb 14 instruments (incloent-hi la valuosa

participació d'Anna Crexells, no esmentada en el programa!). Intens paper de la protagonista enamorada, l'Angela, molt ben resolt per Raquel Lojendio, amb qualitat vocal en tots els registres; Marc Sala va cantar des de lluny el paper de l'amat difunt enregistrat, i Carles Pachón va completar amb l'habitual elegància vocal el paper d'en Mario. El Cor de Cambra va arrodonir les frases més punyents amb un excel·lent resultat a les ordres de Xavier Pastana. A l'acte hi va assistir molta gent, incloent-hi els fills del compositor; va ser breu, tot plegat, i algú deia quan es va acabar que se n'hauria hagut de fer una altra audició. ●